Р Е Ш Е Н И Е
№ 3494

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 24.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2005** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ет.3, ап.4, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от М. Д. Т., срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/23.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 203/01.02.2013 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва определения му от ревизията за внасяне данък върху добавената стойност в общ размер 704 922,80 лв., заедно с лихва за забава от 129 448,22 лв. във връзка с ангажирана отговорност за невнесен ДДС по реда на чл.177 от Закона за данък върху добавената стойност, за задължение на [фирма]. Навежда оплакване, че в акта не е посочено защо се преминава към реализиране на солидарната отговорност за чужди задължения. Не приема изводите на ревизията за липса на свободен финансов ресурс у доставчика. Намира за недоказано обстоятелството, че получателят е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Оспорва и извода, че е бил в невъзможност да събере вземането си от [фирма], както и че бил информиран за финансовото състояние на своя доставик. Настоява, че лиспсва ощетяване на фиска. Жалбоподателят претендира отмяна на обжалвания акт от Съда, както и присъждане на разноски. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител.

Националната агенция за приходите – Дирекция "ОДОП"-гр.С., чрез пълномощника си представител юк.А. намира, че жалбата е неоснователна и моли Съда да я остави

без уважение, като присъди в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд-София град, като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:
С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал.1 ДОПК. Във връзка с обжалването на РА по административен ред е било сключено споразумение, с което срокът за произнасяне по жалбата е продължен по съгласие между жалбоподателя и горестоящия административен орган за срок до 23.12.2012 г. В този срок не е постановено решение. Решението на Директора на Д"ОДОП" е постановено при условията на чл.156, ал.6 ДОПК във връзка с постъпила жалба срещу РА до Съда, подадена на 25.01.2013 г., видно от положения вх.№ 53-00-10896-00-180. Жалбата е подадена от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.
От фактическа страна Съдът приема за установено:
Със заповед за възлагане на ревизия № 1100376/22.08.2011 г., издадена от началник отдел "Контрол" в дирекция СДО при ТД на НАП-гр.С. (л.426-прил.), е възложена ревизия на жалбоподателя по прилагането на ЗДДС за данъчен период м.юни 2010 г. ЗВР е връчена на жалбоподателя на 29.08.2011 г., като ревизията следва да приключи в срок до 3 месеца от връчването на ЗВР. За ревизиращи органи са определени Т. Г. П. – гл.инспектор по приходите, Надежда А. С. и Б. А. П. – инспектори по приходите. ЗВР е изменяна със заповеди № 1100506/08.11.2011 г., като в нея изрично е посочено, че ревизията се възлага за установяване на отговорността по чл.177 ЗДДС за дължим ДДС по доставки от [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК]; и № 1100548/29.11.2011 г., с които срокът за извършване на ревизията е съответно продължаван. Органът по възлагането е упълномощен със заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на Териториалния директор на ТД на НАП-гр.С.. На 08.11.2011 г. органът по възлагането Т. В. е отсъствала поради болест, за което е представен болничен лист (л.269), поради което ЗВР № 1100506/08.11.2011 г. е издадена от заместника С. В., фигуриращ в посочената заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на Териториалния директор на ТД на НАП-гр.С..
Р. доклад /РД/ по възложената ревизия под № 1100548 е изготвен на 12.01.2012 г. и е връчен на ревизираното лице на 23.02.2012 г. По ревизионния доклад жалбоподателят е подал възражение вх.№ 2553-06-796/ 09.04.2012 г. Със заповед № К 1100548/12.01.2012 г. на органа по възлагането е определен компетентният орган, който да издаде ревизионен акт - Т. Г. П. – гл.инспектор по приходите. Р. акт /РА/, предмет на настоящото производство, с № [ЕГН] е издаден на 23.04.2012 г. и е връчен на задълженото лице на 02.07.2012 г. В него органът по приходите е разгледал възражението и го е отхвърлил като неоснователно.
При ревизията е установено следното:
С договор за продажба на вземане от 28.02.2010 г., сключен между [фирма] като цедент и жалбоподателя като цесионер, цедентът прехвърля на цесионера вземане в размер на 4 359 643,89 лв. към [фирма].
С Нотариален акт за покупко продажба на недвижим имот (л.146) № 133/28.05.2010 г. е документирана продажбата от [фирма] на ревизираното лице на недвижим имот - поземлен имот с пл.№ 189004, парцел 4, масив 189, с площ по док. 27071 кв.м, находящ се в [населено място], обл.П., заедно с намиращите в същия терен производствени сгради за бройлери №3, №4, №5, №6, №7 и №8; пропуск с площ от 15

кв.м; санитарно-битова сграда с трафопост и дизел агрегатно с площ от 160 кв.м, за сумата 1 656 672 евро, от които 866 272 евро е цената на поземления имот, и 790 400 евро е цената на сградите. Уговорено е плащането да се извърши най-късно до 30.09.2010 г., като то може да се осъществи изцяло или на траншове по банков път, чрез прихващане по удобен за страните начин на финансови задължения или вземания, включително и на такива спрямо трети лица и/или чрез други финансови способи. На 01.06.2010 г. нотариалната сделка е вписана в имотния регистър при Агенцията по вписванията. За сделката по продажбата [фирма] е издало към следните фактури (л.127-131):

№ 69/01.06.2010 г. с ДДС 338 856,15 лв. и предмет поземлен имот (дворно място) № 189004-ПК;

№ 70/01.06.2010 г. с ДДС 309 177,60 лв. и предмет сграда за отглеждане на пилета-3 ПК; сграда за отглеждане на пилета-4 ПК; сграда за отглеждане на пилета-5 ПК; сграда за отглеждане на пилета-6 ПК; сграда за отглеждане на пилета-7 ПК; сграда за отглеждане на пилета-8 ПК; сграда санитарно-битова с трафопост-ПК;

№ 71/01.06.2010 г. с ДДС 20 089,05 лв. и предмет МДТ и ткаса вписване по Нотариален акт № 133/28.05.2010 г.;

№ 72/01.06.2010 г. с ДДС 368 000 лв.и предмет отплителна инсталация- 1 сграда Щр.; отплителна инсталация- 2 сграда Щр.; отплителна инсталация- 3 сграда Щр.; отплителна инсталация- 4 сграда Щр.; оборудване за отглеждане на пилета- 1 сграда Щр.; оборудване за отглеждане на пилета- 2 сграда Щр.; оборудване за отглеждане на пилета- 3 сграда Щр.; оборудване за отглеждане на пилета- 4 сграда Щр.

Плащането на цената по нотариалния акт и по издадените фактури е извършено с договор за продажба на вземане от 30.06.2010 г., с който жалбоподателят е прехвърлил на [фирма] вземането си към [фирма] в размер на сумата по нотариалния акт. Ревизираното лице е дало обяснения, според които неговият длъжник [фирма] е в тежко финансово положение, поради което чрез договора за цесия от 30.06.2012 г. се уреждат финансовите взаимоотношения с продавача на птицефермата [фирма], и същевременно се уреждат финансовите отношения с длъжника [фирма].

Междувременно, на 18.04.2011 г. [фирма] и ревизираното лице учредяват дружество [фирма]. В капитала на новоучреденото дружество жалбоподателят апортира описания по-горе недвижим имот. С договор от 13.05.2011 г. ревизираното лице продава дяловете си от капитала на [фирма] на съдружника си [фирма], като е договорено плащането да бъде извършено по банков път, в брой, чрез прихващане или по друг начин. След така извършената продажба [фирма] се преобразува в [фирма] с едноличен собственик на капитала [фирма].

Ревизиращият орган е установил, че към момента на договора за цесия от 28.02.2010 г. едноличен собственик на капитала на [фирма] е било [фирма], а от 30.04.2010 г. едноличен собственик на капитала е [фирма]. Установил е още, че [фирма] и [фирма] са свързани лица по смисъла на § 1, т.3, б."д" от ДР на ДОПК.

На база на горните установявания ревизията е направила извода, че до 30.04.2010 г. процесният имот е бил собственост на [фирма] с едноличен собственик [фирма], а след тази дата с едноличен собственик [фирма]. След продажбата на имота на жалбоподателя, апорта на същия имот в [фирма], и продажбата на дяловете в последното дружество от жалбоподателя на [фирма], имотът се озовава в патримониума на [фирма], чийто едноличен собственик отново е [фирма]. Органът

по приходите е формирал извода, че посредством извършените прехвърляния на процесния имот, чрез комбинацията между облагаема доставка по чл.6, ал.1 ЗДДС (прехвърляне на собственост чрез покупко-продажба) и липса на доставка съгласно чл.10, ал.1, т.3 ЗДДС (апорт) се цели ощетяване на фиска.

Ревизиращият орган е установил, че адресът на управление на [фирма] е същият, който ревизираното лице е посочило като адрес за кореспонденция с НАП. След 08.01.2009 г. [фирма] е със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ет.5, ап.17, който е деклариран и като адрес на жалбоподателя.

След проверка в информационния масив на НАП ревизията е установила, че за данъчните периоди от м.октомври 2008 г. до м.септември 2011 г. [фирма] не е отчитало покупки и продажби, и само за м.юни 2010 г. е отчело продажби (тези към жалбоподателя по спорните четири фактури). С протокол № К 1100548/23.04.2012 г. органът по приходите е установила, че към датата на съставяне на обжалвания РА [фирма] не е погасило задължението си в размер на 704 922,80 лв. за м.юни 2010 г. Приел е, че като получател по облагаеми доставки по четирите фактури, издадени от [фирма], жалбоподателят е упражнил правото си на данъчен кредит, който е пряко свързан с дължимия от доставчика, но невнесен данък. Тази констатация е отразена и в приложения по преписката (л.243) А. № 1002320/09.08.2010 г., с който на жалбоподателя е ефективно възстановен ДДС в размер на 411 760,68 лв. Данъкът за възстановяване по СД по ЗДДС за м.юни 2010 г. е формиран от процесната покупко-продажба на недвижимия имот, МДТ и оборудването към птицефермата; заедно с фактуриран аванс към [фирма], и е намален с получени кредитни известия от "А. груп" АС във връзка с развален договор (с.18 от РД).

С ревизията е установена солидарна отговорност на ревизираното лице по чл.177 ЗДДС за дължимия данък от [фирма] в размер на 704 922,80 лв. по фактури № 69/01.06.2010 г., № 70/01.06.2010 г., № 71/01.06.2010 г. и № 72/01.06.2010 г.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № 203/01.02.2013 г. на Директора на Д"ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП същият е изцяло потвърден. На 01.02.2013 г. Директорът на Д"ОДОП" е отсъствал поради отпуск, за което е представена Заповед № 196/30.01.2013 г. (л.218), поради което решението е постановено от заместника му, оправомощен със Заповед № ЗЦУ-418/20.04.2012 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.263).

Към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства:

- доказателства за компетентност на органите, възложили ревизията и издари решението по административното обжалване (л.262, л.280).
- писмо изх.№ 24-27-992/13.02.2014 г. на ТД на НАП-гр.С. (л.283), съдържащо информация за предприетите действия по събиране на публичното задължение на [фирма] в размер на 704 922,80 лв., декларирано в СД по ЗДДС за м.юни 2010 г.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Съдът намира за наложително да уточни, че с обжалвания ревизионен акт не е извършена корекция на декларирания от жалбоподателя резултат за данъчния период, като в РА изрично е записано, че декларираните в СД данни не се променят. С

издадения ревизионен акт на жалбоподателя е вменена солидарна отговорност за чуждо задължение по конкретна сделка във връзка с факта на неизпълнение законовото задължение на доставчика да внесе начисления от него данък в приход на бюджета.

Отговорността по чл.177 ЗДДС е особен вид солидарна отговорност за регистрирано по закона лице, което е получател по облагаема доставка. Същността на отговорността се състои във възникване на задължение за едно регистрирано лице да заплати задължението за ДДС на друго регистрирано лице. Прилагането на института налага съобразяване на принципните положения, залегнали в основата на тази особена за данъчното законодателство правна уредба, както и да бъдат съобразени смисълът и целта й като защитна клауза срещу злоупотребите с ДДС. Принципните положения са изведени от практиката на Съда на европейската общност. Съществено значение е отдадено на принципите на пропорционалност и правна сигурност, включително защита на добросъвестните задължени лица.

Принципната допустимост на института на солидарната отговорност и съответствието му с Директива на Съвета 2006/112/ ЕО е потвърдена с решение на Съда на ЕО по дело С-384/04, където в т.47 Съдът посочва, че чл.22, ал.8 от Шеста директива (отм.), сега чл.205 от Директива на Съвета 2006/112/ЕО позволява законодателство, предвиждащо данъчно задължено лице, на което са доставени стоки или услуги и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целият ДДС, дължим във връзка с тази доставка, или всяка предходна или бъдеща доставка няма да бъде платен, да е солидарно отговорно за неплатения данък. В този смисъл в диспозитива на решението си Съдът постановява, че подобно законодателство не противоречи на общностното право, като обаче подчертава, че уредбата следва да спазва принципите за правна сигурност и пропорционалност. Търговците са длъжни да предприемат редица мерки, за да са сигурни, че няма да бъдат въвлечени в данъчни злоупотреби. В решението си по обединени дела С-439/04 и С-440/04 Съдът на ЕС е посочил, че въз основа на обективни фактори се извършва преценка относно това, дали данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка, е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС. В тази връзка споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчнозадълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчнозадължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които данъчно задълженото лице не е могло по никакъв начин да повлияе. Ето защо преценката дали задълженото лице е знаело или е било длъжно да знае, че със своята покупка участва в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва въз основа на обективни критерии - т.59 и т.61 от последно цитираното решение. Споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация, следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които то не е могло по никакъв начин да повлияе. От друга страна се приема, че не противоречи на общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от

данъчно облагане.
Разглежданата отговорност възниква, когато бъде изпълнен следният фактически състав:
1. регистрираното лице е получател по облагаема доставка, а съгласно чл.11, ал.2 ЗДДС това е лицето, което придобива собственост върху стоката или в чийто патримониум настъпва резултатът от услугата;
2. осъществена е облагаема доставка, по която доставчикът (по смисъла на чл.11, ал.1 ЗДДС това е лицето, което извършва доставката) е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който доставчикът е бил длъжен да внесе в бюджета;
3. дължимият данък не е внесен от доставчика;
4. получателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък - връзката между невнесения данък от доставчика и данъчния кредит е налице, когато е налице поредица от облагаеми доставки с предмет същата стока или услуга (в същия, изменен или преработен вид);
5. регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен, и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл.117-120 ДОПК.
В процесния случай ревизията е приела, и това е споделено от решаващия орган по чл.152, ал.2 ДОПК, че за ревизираното лице са изпълнени кумулативно посочените по-горе предпоставки, поради което му е вменена отговорност за злоупотреба чрез определяне на задължение към бюджета за задължения за ДДС, представляващи невнесен ефективно в бюджета дължим ДДС от страна на доставчика.
По делото не се спори, че жалбоподателят е получател по облагаема доставка, че е издадена фактура с начислен на отделен ред ДДС, който доставчикът е бил длъжен да внесе в бюджета, че дължимият данък не е внесен от доставчика и че получателят по доставката е ползвал данъчния кредит по спорните фактури. На следващо място няма съмнение и спор относно наличието на правото на данъчен кредит в патримониума на дружеството-жалбоподател. Именно ползването на това право поражда отговорността на получателя по сделката за разчитането на косвения данък с бюджета при наличието на предпоставките по чл.177 ЗДДС, които се свеждат до недобросъвество поведение на този получател. В конкретния случай органът по приходите е спазил в пълнота изискването на закона. Зачел е декларираното от жалбоподателя право на данъчен кредит, установил е наличието на отговорност за жалбоподателя относно разчитането на данъка с бюджета и е възложил това задължение в негова тежест с процесния РА съобразно нормата на чл.177, ал.2 ЗДДС.
Спорно остава обстоятелството за знание от страна на ревизираното лице, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика.
Съгласно разпоредбата на чл.177, ал.2 ЗДДС отговорността се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117-120 ДОПК. С оспорения ревизионен акт на задълженото лице е вменена отговорността за чуждо задължение за наличие на първата от двете визирани в ал.2 хипотези - ревизираното лице е знаело, че данъкът няма да бъде внесен. Предвид изискването на законовата разпоредба, в хипотезата на предложение първо, фактът на знание у лицето, чиято отговорност се реализира по този специфичен ред, трябва да бъде доказана от ревизиращия орган
За да се реши въпросът дали е налице и последната предпоставка за ангажиране на солидарната отговорност на дружеството-жалбоподател, трябва констатациите на ревизията да са достатъчно основание, от тях несъмнено да може да се заключи, че дружеството е знаело, че дължимият ДДС няма да бъде внесен и това да е доказано от ревизиращия орган.
В практиката по приложението на института безпротиворечиво се възприема разбирането, че знанието като субективна категория подлежи на установяване чрез факти от обективната действителност, което означава, че в тежест на ревизиращия орган е да посочи и обоснове

факти и обстоятелства, при съвкупното проявление на които да се формира извод, че на ревизираното лице е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. Фактът на това знание следва да бъде наличен към датата на доставката. В разглеждания случай органът по приходите е установил такива обективни данни, чието съвкупно проявление обуславя извод за знание у ревизираното лице, че ДДС няма да бъде внесен. Такива обективни данни са липсата на плащане на продажната цена по доставката – покупко-продажба на недвижимост и съоръжения, както и поредицата от сделки между [фирма], жалбоподателя, [фирма] и [фирма]:

На първо място, договорът за цесия от 28.02.2010 г. между цедента [фирма] като и жалбоподателя-цесионер, с който е прехвърлено вземане в размер на 4 359 643,89 лв. към [фирма].

На второ място, покупко-продажбата на недвижим имот и съоръжения, заплатени с нов договор за цесия от 30.06.2010 г., с който е прехвърлено вземане към [фирма] в размер на сумата по нотариалния акт.

На трето място, учредяването на [фирма] от жалбоподателя и [фирма] с последващ апорт на процесния недвижим имот в новоучреденото дружество.

На четвърто място, продажбата на дяловете от капитала на [фирма] от жалбоподателя на другия съдружник, водеща до преобразуване на учреденото дружество от О. в Е. с едноличен собственик на капитала [фирма].

Така описаната поредица от прехвърлителни сделки по отношение на насрещни вземания и задължения обуславя извод за липса на ефективно плащане на продажната цена по доставката на недвижимост и съоръжения по спорните фактури, издадени от [фирма], по които ревизираното лице е упражнило право на приспадане на данъчен кредит. А щом като купувачът не е платил на доставчика размера на начисления ДДС по сделките, той не би могъл да има разумно очакване, че доставчикът е във възможност да изпълни задължението си да внесе начисления ДДС по сделките в републиканския бюджет. Вярно е, че разплащането по доставката не е елемент от фактическия състав на отговорността по чл.177 ЗДДС, но е на общо основание обективен факт, относим към преценката на субективната категория "знание" за невнасяне на данъка.

Обективни данни, относими към преценката на субективния елемент от фактическия състав по чл. 177 ЗДДС, са и обстоятелствата, че към момента на първия договор за цесия едноличен собственик на капитала на [фирма] е [фирма], впоследствие такъв едноличен собственик е [фирма], което е свързано лице с [фирма], а предметът на описаните цесии е вземане именно към последното дружество.

Разгледани поотделно и изолирано от останалите данни по делото, нито едно от цитираните обстоятелства не сочи на знание, че данъкът няма да бъде внесен. Но тяхното съвместно проявление очертава специфични търговски взаимоотношения, при които ревизираното лице е наясно, че дължимият по доставката ДДС няма да бъде внесен. Изводът не се променя от това дали спрямо [фирма] са предприети действия по обезпечаване на публичните задължения. Н. на ДДС е различно по съдържание от невъзможността ДДС да се събере. Втората хипотеза е по-широка по съдържание, тъй като тя освен невнасянето на ДДС от лицето, което го дължи, включва и липсата на фактическа или правна възможност за кредитора да получи вземането си от длъжника. Тълкуването на чл.177, ал.1 и 2 ЗДДС обуславя извод, че законодателят свързва отговорността на получателя по фактурата за дължимия по нея ДДС само с невнасянето му от доставчика, но не и с невъзможността той да се събере от него. Законът не държи сметка за това дали дължимият данък е възможно или не ще е въобще възможно да бъде разчетен с бюджета, а да е ефективно внесен като резултат за данъчен период. То-ва е релевантният факт, с проявлението на който като последица правната нор-ма свързва възникването на отговорност за получателя по отношения на неговата дължимост към бюджета.

Нотариалният акт е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179 от ГПК -

официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, и съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. Законната доказателствена сила на официалния документ се простира върху това, което съставилото го длъжностно лице твърди, че е извършило лично, и върху това, което длъжностното лице твърди, че е изявено или извършено от гражданите пред него. Следователно тя се отнася или до лични действия на длъжностното лице, или до негови възприятия. Останалото съдържание на документа, макар да е изявено пак от длъжностното лице, не се ползва от тази задължителна доказателствена сила и Съдът го преценява по собствено убеждение. Законната доказателствена сила на документа не покрива такива обстоятелства, които длъжностното лице твърди, че е установило лично, ако констатацията му не е негово лично възприятие, а представлява извод от факти. Това означава, че нотариалният акт в частта си относно заплащането и получаването на продажната цена по сделката се ползва с обвързваща доказателствена сила по чл.179 ГПК оотнсно заявеното от страните по сделката пред нотариуса, без да удостоверява плащане по указания начин.

Общата разпоредба на чл.16, ал.3 ДОПК, отнасяща се до всички задължени лица, вкл. и на това по чл.14, т.3 ДОПК, очертава обхвата на отговорността на задълженото лице като такава за данъците, задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските по събирането им, поради което забавата на главния длъжник поставя в забава и солидарните с него длъжници – в този смисъл е решението на ВАС по адм. дело № 11690/2012 г.

Очевидно е и това, че когато става въпрос за свързани лица ([фирма] и [фирма]), степента на влияние, която едното от тях може да окаже на другото под формата на управленски или контролни решения, е по-голяма, отколкото ако същите нямат връзки помежду си.

Най-сетне, съвпадението на адресите на [фирма] и на жалбоподателя в светлината на описаните по-горе финансови и търговски взаимоотношения между тях, е също такава обективна даденост, от която следва извод за знание относно релевантния факт на навнасяне на дължимия данък.

В хода на ревизионното производство са събрани доказателства, които в съвкупната им преценка обосноват извода, че жалбоподателят като по-лу-чате-л по спорните доставки е знаел, че дължимият ДДС няма да бъде ефективно внесен в бюджета от страна на доставчика [фирма].

Изложеното дотук показва, че условията, посочени в чл.177, ал.1 и ал.2 на ЗДДС са едновременно изпълнени и отговорността на жалбоподателя по чл.177 от закона е ангажирана правилно и законосъобразно. Това налага извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да се уважи, като в полза на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП се присъди такова възнаграждение, определено по реда на чл.8, ал.1, т.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така изчислено, същото възлиза на 10873,71 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, предложение последно и чл.161, ал.1, изречение трето от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО ЖАЛБАТА на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ет.3, ап.4, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от М. Д. Т., срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/23.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП-гр.С., потвърден с Решение № 203/01.02.2013 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП.
ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление[жк], [улица], ет.3, ап.4, ЕИК по Булстат:[ЕИК], представлявано от М. Д. Т., да заплати на Националната агенция за приходите – Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение в размер на 10873,71 лв. (десет хиляди осемстотин седемдесет и три лева и 71 ст.).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: